

[Jørgen Jørgensen.]

som bliver til Raadighed for Befolkningen. Jeg tror ikke paa, at vi under en saadan Tilstand kan regne med en hurtig Afvikling af de Restriktioner, som ingen her i Landet jo ønsker at opretholde ud over den Tid, hvor det er tvingende nødvendigt. Men jeg mener dog paa den anden Side, at man paa ethvert Tidspunkt maa være opmærksom paa, at man ikke fastholder og bevarer Indgreb, som har været nødvendige paa en given Tid, men som maaske ikke er det mere. Forholdene forandrer sig dog for hvert Aar paa en Række Omraader, og Forhold, der i sin Tid gjorde det paakrævet at indføre Reguleringer og Restriktioner, gør det maaske ikke paakrævet mere. Der er jo altid en vis Tilbøjelighed til, naar en Ting er indført, ikke at afskaffe den alt for hurtigt. Jeg anser det for ønskeligt og nødvendigt, at man til enhver Tid har Opmærksomheden henvendt paa ikke at bevare Restriktioner, som der ikke længere er en saglig Begrundelse for i de Forhold, som foreligger. Men naar vi maa beholde en Række Indgreb og maaske paa visse Omraader indføre flere Indgreb end dem, vi har, er det umaadelig vigtigt, at den Minister og den Administration, der har med disse Ting at gøre, forstaa det Ansvar, der er knyttet til deres Arbejde.

Jeg ved, at de Embedsmænd, der sidder i denne Administration, arbejder dygtigt og har været med til at opbygge et nyt Omraade inden for dansk Administration i disse Aar, som det slet ikke har været let at opbygge. Men Opgavens Løsning afhænger nu i høj Grad af deres Smidighed og Dygtighed, og ved Dygtighed forstaa jeg deres Evne til at vise Hensyn til og forstaa det praktiske Liv, som skal arbejde under disse Vilkaar. Hvor besværligt og tungt hele Apparatet kommer til at virke i vort Produktionsliv, i vort Erhvervsliv og for den forbrugende Befolkning, vil i høj Grad være afhængigt af, om Administrationen forstaa sit Ansvar og er dygtig nok til at klare den vanskelige Opgave, den er stillet over for. Derfor vil jeg opfordre den højtærede Minister til paa ethvert Tidspunkt at være opmærksom paa, at man ved Administrationen af Foranstaltninger som dem, vi her drøfter — og alle erkender jo Nødvendigheden af under de givne Forhold at foretage Indgreb i det frie Erhvervslivs For-

hold —, viser den Smidighed og den Forstaaelse, som Erhvervslivet har Krav paa, og at man yderligere paa ethvert Tidspunkt er opmærksom paa, at vi, naar vi skal sætte Forbruget ned, ogsaa maa træffe Foranstaltninger, som sikrer, at vi alle i Landet bærer de Byrder, der følger deraf, paa lige Fod og i Fællesskab.

Jeg kan tilsige Ministeren mit Partis Medvirken til, at det Forslag, som her er forelagt, gennemføres, og vi vil, naar vi i Udvalget har faaet de Oplysninger paa visse Omraader, som jeg har nævnt, være villige til at give Ministeren den Bemyndigelse, Lovforslaget indeholder, i Tillid til, at man vil vise de Hensyn, jeg her har omtalt, over for Erhvervslivet og Forbrugerne, Hensyn, som vi anser for en særlig Pligt i en Tid, der er saa vanskelig at klare for mange Mennesker som den Tid, vi gennemlever nu.

Arne Sørensen: Det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen sagde netop nu, at der her i Landet ikke var nogen, der ønskede at opretholde Restriktionerne ud over den nødvendige Tid. Jeg vil gerne melde mig som en, der kunde tænke sig at opretholde Restriktioner ud over denne saakaldt midlertidige Periode, og jeg tror, at de Svagheder, som Regeringens økonomiske Politik lider af, i særlig høj Grad stammer fra dette, at man betragter Tiden nu som en Serie Foreløbigheder, der ikke tilhører den virkelige Tilværelse. Man vurderer endnu — det kom jo ogsaa frem i den højtærede Ministers Fremsættelsestale — Tiden som saadan en beklagelig Undtagelsessituation, der forhaabentlig gaar over, og jeg tror, man kan sige, at man i det store og hele vurderer Økonomien, som om vi endnu levede i 1913—14. Naar den højtærede Statsminister fik sin symbolske Succes ude blandt Forretningsfolkene, var det vel ogsaa, fordi han i ganske særlig Grad er et Symbol paa den Tid, som var, og som ikke er mere. (*Hans Hedtoft:* Og som aldrig kommer igen!). . . og som aldrig kommer igen. Vi har nu i 16 Aar levet i en anden Tid, fra 1931, en Tid, der ikke giver Liberalismen Muligheder for at være Forklaringen paa den økonomiske Virkelighed. Man har klaret sig med at afskrive de første 8 Aar som en midlertidig Krise, de næste 6 som Krig og de sidste 2